

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Quæst. V. De Resurrectione Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

inspiciam omnes dormientes. Quod tamen non urget, cum satis de limbo, aut saltem simul de purgatorio explicetur: nam ad damnatos non spectat quod immediate sequitur: *Et illuminabo omnes sperantes in Domino.* Ratio etiam seu congruentia non fuderat quoad infernum damnatorum, uti quoad limbum. Res equidem est incerta. Uti etiam, an descenderit ad limbum puero- rum substantialiter. Immo Nonnullis incertum est, an Christus his omnino se manifestaverit; cum non deceret ipsos, ut- pote damnatos, inde recreari; neque etiam, veluti sine propria culpa damnatos, plus inde torqueri.

De purgatorio denique, etsi plures si- militer censent Christum eò tantum per operationem descendisse quoad consolati- onem aut similem effectum, non pauci tamen (quibus favent quidam Patres) pu- tant, Christum eò substantialiter descendisse, tum consolationis, tum liberationis, si- ve aliquorum, sive omnium, causâ. De pur- gatorio quoque à Nonnullis accipitur locus citatus *Zachariae 9.* Atque etiam *Sylvius 3. p. 7. §. 2. a. 2.* verosimilius putat fuisse adhuc in purgatorio spiritus illos seu animas, quibus in carcere veniens Christi anima prædica- vit. Quod si verum foret, sanè longissimo tempore, scilicet ampliori quàm bis mille annorum, fuissent animæ istæ in pœnis pur- gatorii. Hoc autem sine alio fundamento gratis asseri videtur.

Si vero quaeratur, quid Christus sit ope- ratus circa animas Patrum in limbo? Resp. ipsum eis contulisse consolationem, immo statim beatitudinem essentialem (ut habet certa Catholicorum doctrina, & patet ex definitione *Benedicti XI.* aliâ *XII.* Extra- vag. *Unigenitus*) sicque ex carcere palatum regium, & ex inferno fecisse paradysum Dei, in quo Latronem ipsâ die secum fu- turum moriens promiserat. An autem ipso instanti mortis Christi fuerint beati, incer- tum videtur. Constat equidem, quòd fue- rit eis beatitudo data ex merito Christi mox ad infernum descendens; ut respon- det *Durandus.* *Suarez* autem *disp. 43. sect. 3.* ob hoc putat Christum ipso instanti mortis fuisse in inferno per motum instantaneum. Quòd tamen non est necesse, neque consi- deratum in auctoritatibus, quæ satis salvan- tur, etsi brevissima mora inter mortem Christi & præsentiam infernalem atque ad- eò beatitudinem animarum intercesserit.

Quæritur etiam, an anima Christi toto triduo mortis manserit in limbo apud ani- mas Patrum usque ad resurrectionem? Res- ponsio affirmativa est communis Theolo- gorum, post *trianum 1. §. adversus Hæreses c. 3. 1. Tertullianum, Nyssenum & alios Patres.* Et consonat Ecclesia in benedictione cerei Pa- schalis canens: *Hæc nox est, in qua Christus ab inferis victor ascendit.* Sic etiam planè accipi-

tur, quòd *Matth. 12.* dicitur: *Filius hominis e- rit in corde terra* (intelligendo infernum) *tri- bus diebus & tribus noctibus.* Similiter *Act. 2.* non derelictio in inferno, solutioque dolo- rum inferni, jungitur resurrectioni, velut quid indivulse connexum. *Quem* (inquit Pe- trus ibidem) *Deus suscitavit solutis doloribus in- ferni.* Et infra: *Providens David locutus est de resurrectione Christi, quia neque derelictus est in in- ferno, neque caro ejus vidit corruptionem.* Ratio est: quia locus ille erat per se consentaneus statui animæ separatæ, corpore interea in se- pulchro manente.

Quæritur denique, an Christus in resur- rectione ex eodem inferni loco eduxerit animas Sanctorum eò usque ibi detentas? Responso affirmativa videtur communis; etsi Nonnulli dubitative loquantur. Eique consonat illud *Zachariae 9.* *Tu vero in sanguine testamenti tui eduxisti vinctos de lacu, in quo non erat aqua.* Allegatur & illud *ad Coloss. 2.* *Ex- polians principatus & potestates traduxit eos, id est* (ut quidam volunt, etsi minùs ad litteram) *expoliavit infernales potestates auferens e locis infernalibus animas justorum, easque traducens ad cælum.* Nec sanè congruebat, ut ibi remaneret sine confortio Christi, qui eas liberatum venerat. Et quàmvis non as- cenderint substantialiter ad cælum ante As- censionem Domini, quando Christus *Ascendens in altum captivum duxit captivitatem Ps. 67. & ad Ephes. 4.* congruebat tamen eas interim super terram esse cum Christo, præsertim cum multæ animæ corporibus reunitæ fuerint, dum resurgente Christo *multa corpora Sanctorum qui dormierant surrexerunt, ad vitam scilicet immortalem, ut quasi, seq. dicitur.*

QUÆSTIO V.

De Resurrectione Christi.

POST mortem & sepulturam Christus resurrexit, resumendo corpus impassibile & immortale. Caro enim Christi, quæ in natiuitate floruit, in passione aruit, per gloriam Resurrectionis resloruit, sicque re- novata est ut aquilæ juventus Christi. *Tunc comparat* (ut habet *Compendium Theol. verit. 1. 4. c. 23. To. 1. 111. 7. oper. S. Bonaventuræ*) *Leo catulum suum susci- ravit: tunc Phoenix revixit: tunc sicut dicit Miere- mias, signus ex eodem luto fracti vasis fecit vas aliud, sicut placuit in oculis ejus: tunc Jonas de ventre ceti illæsus exiit: tunc vestitum est can- delabrum auro: tunc suscitatum est tabernaculum David quod cecidit: tunc resulsit sol, qui prius erat in nubilo: tunc vivificatum est granum frumenti, quod cadens in terram mortuum fuerat: tunc cervus resumpsit Cornua: tunc Sampson tulit portas cum postibus: tunc Ioseph eductus de carcere torquetur, & constituitur Dominus Ægypti: tunc confusus saccus circumdatur le- titiâ.*

Viti etiam, an descenderit ad limbum puero- rum.

101. Ad purgatorium veniunt, qui in inferno descendunt.

102. Christus præsentia sua animas Patrum la- vificavit & eam beatitudinem essentialem contulit.

103. Christus cum patribus in limbo moris tri- duo.

104. Et secum ex infernalibus locis eas in resurrectione eduxit.

105. Christi re- surrectio in corpore im- passibili di- versimodè comparat.

106.
Ejus neces-
ſitas &
congruentia
multiplex
oſtenditur.

Reſurrectio porro Chriſti patentior ex Scriptura, quam ut eam probari oporteat, neceſſaria fuit ex ſuppoſitione divinae ordinationis. Congruentias varias allegat D. Thomas q. 53. a. 1. Nam in primis neceſſaria erat reſurrectio Chriſti ad commendationem divinae juſtitiae, cui convenit exaltare & remunerare Jeſum humiliatum & bene meritum. Secundò ad confirmationem fidei noſtrae, quae falſa, adeoque inanis foret, ſi (ut arguit Apoſtolus 1. ad Cor. 15.) Chriſtus non reſurrexit; utpote cujus reſurrectio fuerat ab ipſomet praedicta Matth. 10. & 12. Eandem quoque praefiguraverat Isaac immolatus, & tamen ſervatus; Joſeph anno tertio è carcere liberatus & Aegypto praefectus, Jonas triduo in viſceribus balenae ſervatus. Eam denique praedixerat David Pf. 2. *Ego hodie genui te*; ut explicat ipſe Paulus Act. 13. Item Pf. 15. *Nec dabis ſanctum tuum videre corruptionem.* Quo loco utitur idem Apoſtolus ſupra, & Petrus Act. 2. Similiter eam praedixerat Sophoniae c. 3. dicens: *Expecta me dicit Dominus in die reſurrectionis meae in ſuſurrum.* Et Oſeas c. 6. *Vrſificabit nos poſt duos dies, in die tertia ſuſcitabit nos.* Quod ad proſitum intelligit Auguſtinus, Tertullianus & alii Veteres, conformiter Eccleſiae, quae in die Paraſceves id decantat. Tertio per Reſurrectionem Chriſti capitis noſtri erigitur ſpes omnium noſtrum, qui ſumus membra illius. Quarto per illam informatur vita noſtra juxta Apoſtolum ad Rom. 6. ut ſcilicet peccato mortui deinceps non moriamur ſpiritualiter, ſed in novitate vitae Chriſto ſerviamus. Quintò reſurrexit Chriſtus propter juſtificationem noſtram, ut habet Apoſtolus ad Rom. 4. quia juxta modernam diſpoſitionem, juſtitiam, quam moriendo meruerat, non fuiſſemus aſſecti, neque veniſſet Spiritus ſanctus (cujus adventus ſupponetur glorificationem Jeſu in Reſurrectione & Aſcenſione) neq; Apoſtoli praedicaſſent.

170.
Reſurrectio
fuit ſignum
divinitatis
Chriſti.

Si quaeratur, quo ſenſu Reſurrectio Chriſti ſit ſignum manifeſtum ejus divinitatem? Reſp. tum quatenus ſe ipſum ſuſcitavit, quod eſt ſolius Dei: tum quatenus Reſurrectionem praedixit tamquam ſignum, quòd eſſet verus Meſſias, Matth. 12. quòdque vera eſſet ſua doctrina: tum quatenus ipſi quoque Apoſtoli in confirmationem verae doctrinae Chriſtianae (cujus caput eſt, quòd Chriſtus ſit Deus) Reſurrectionem Chriſti allegarunt. Quòd autem Act. 2. dicitur: *Quem Deus ſuſcitavit*, intellige, conjunctus ei in unitate perſonae: quo modo etiam mox ibidem praemittitur: *Quae prodigia fecit Deus per illum.* Nimirum Petrus in Pentecoſte praedicationem Evangelii incipiens prudenter primo de Chriſto velut homine loquitur, quem etiam virum appellat, ut paulatim ad majora ſine Judaeorum offenſione aſcenderet.

Circa diem & horam Reſurrectionis, in primis certum eſt ex praedicatione Chriſti Matth. 12. & 17. Ex verbis Chriſti poſt reſurrectionem Luca 24. & ex Apoſtolo 1. ad Cor. 15. & Symbolo Apoſolorum, Athanaſii & Nicæno Chriſtum reſurrexiſſe tertià die adeoque cum conſtet fatiſ, eſſe mortuum in Paraſceve ſeu ferià ſextà, reſurrexiſſe ipſum die Dominico, ſic dicto, quia Domino eſt ſacer. Etenim ob memoriam, Reſurrectionis Chriſti Domini cepit ab initio Eccleſiae loco Sabbati feſtivus haberi, adeò ut etiam Apoc. 1. fiat mentio diei Dominicae. Quam quoque per unam ſeu primam ſabbati, in qua Chriſtiani conveniebant ad frangendum panem Eucharifticum, expreſſit Lucas act. 20. & in qua ob ſolemniorem conventum fiebant collectae eleemoſynariae 1. ad Cor. 16.

Congruè porro reſurrexit Chriſtus poſt hanc tridui moram, quia fidei ſpei que Eccleſiae non conveniebat reſurrectionem diu differri; uti neque congruebat dignitati reſurgentiſ. Mora quoque aequalis, eaque ſufficiens ad probandum quòd verè mortuus fuerit, quae debebat intercedere, jam interceſſerat. Vide D. Bonaventuram d. 2. a. 1. q. 3. in corp.

Qua vero praeciſè hora, non ita conſtat: cum Hieronymus & Nonnulli cenſeant ipſum reſurrexiſſe non diu poſt mediam noctem, v. g. circa horam primam. Communior tamen Patrum & Doctòrum opinio eſt, ipſum reſurrexiſſe aurora illuceſcere incipiente. Quòd indicatur in Hymno Eccleſiae. *Aurora lucis rurſus. cum Rex ille for- tiſſimus mortis conſtractis viribus.* Etc. Idem ſignificatur Marci 16. *Surgens mane primà ſabbati*, id eſt, primà die poſt ſabbatum; ſeu potiùs primà die ſeptimanae, quae tranſacto ſabbato ruſſum incipit. Sicut illud Phariſaei Luca 18. *Jejuno bis in ſabbato*, id eſt, in ſeptimana. Unde Dominus noctu natus eſt, & (ut ex Auguſtino tradit Proſper ſent. 203.) veſperè mortuus, mane ſurrexit, meridie aſcendit.

Sed implexa fatiſ difficultas oritur ex diverſo, & (ut alicui primà fronte apparere poſſet) contrario modo narrandi Evangelistarum. Nam Matthaeus c. 28. ait: *Veſperè autem ſabbati, quae luceſcit in prima ſabbati, venit Maria Magdalena & altera Maria videre ſepulchrum.* Marcus autem c. 16. ſic: *Et cum tranſiſſet ſabbatum Maria Magdalena, & Maria Jacobi & Salome emerunt aromata, ut venientes urgerent Jeſum. Et valde mane unà*, id eſt primà die, ſabbatorum, ſeu heſdomadae, *venium ad monumentum orto jñ ſole.* Lucas vero c. 24. *Unà autem ſabbati valde diluculo venerunt ad monumentum.* Ioannes denique c. 20. *Unà autem ſabbati Maria Magdalena venit mane, cum adhuc tenebrae eſſent, ad monumentum.*

Omiſſis autem aliorum dicendi modis, apparet rectè concordia hoc modo. Mulieres tranſacto ſabbato veſperi poſt occaſum ſolis

solis emerunt & paraverunt aromata, ut post fridè diluculo venientes ad monumentum ungerent corpus Jesu. Vesperè autem sabbati, quæ lucefcit in prima sabbati, id est, nocte sequente sabbatum (quæ etsi non pertineret ad sabbatum quatenus festivum, nomen tamen accipit diei solaris præcedentis, cum quo simul constituit diem naturalem) vel conformiter ad lectionem græcam idem est, quod serò sabbati seu post sabbatum dudum transactum, idque appropinquante luce primæ sabbati seu diei Dominicæ, mulieres valde diluculo, cum adhuc tenebræ essent, non densæ, sed quales esse solent cælo albescere incipiente venerunt ad monumentum, orto jam sole, non quidem sic, ut elevatus supra horizontem conspiceretur, sed ut inciperet illuminare terram; cum ipse Marcus dicat venisse illas *valde mane*. Nisi quis malit, cœpisse quidem illas tunc iter aggredi seu venire, sed pervenisse demum ad monumentum post solis ortum. Exprimat autem Joannes Magdalenam, Matthæus adhuc alteram, Marcus tres, Lucas adhuc plures; sed sine contrarietate. Nam expressio unius non est negatio plurium.

III. Concilian- tur ea, quæ diversimodè narrat Evangelista de visione Angelorum, apparitione Christi &c.

Difficultas secundo est circa ea, quæ de visione Angelorum, nuntiatione factâ Discipulis, apparitioneque ipsius Christi mulieribus factâ diversimodè à singulis Evangelistis referri videntur. Quæ rectè dissolvitur hoc serè modo. Mulieres, scilicet Magdalenæ, Mariæ Jacobi, & Salômæ cum ceteris quæ venerant de Galilæa ante mortem Christi, valde diluculo pergentes ad monumentum; cum in itinere quærerent, *Quis revolvat nobis lapidem ab ostio monumenti*, Marci 16. appropinquantes monumento viderunt revolutum lapidem per Angelum, qui suâ visione & terræ motu sic exterruit milites custodes sepulchri, ut facti sint velut mortui. Idem autem videtur à mulieribus sedere super lapidem revolutum ad latus dextrum ostii extrâ sepulchrum, intrâ tamen cryptam exteriorem: quæ ab eodem instruantur de vita seu Resurrectione Christi, atque invitantur, ut ingressæ videant locum vacuum corpore, discipulisque visa & audita nuntient. Consternata autem exeunt è monumento, & mox ecce nova visio duorum Angelorum eis monstratur: nam duo viri steterunt juxta illas in veste fulgida, qui eis dixerunt consimilia dictis per primum Angelum. Nuntiant proinde Apostolis corpus esse sublatum, & visionem Angelorum, qui dicunt eum vivere. Quare Petrus & Joannes currunt simul ut veritatem explorent, & non invento corpore sublatum esse putarunt. Apostolos autem hos rursum subsecuta est Magdalena & ceteræ mulieres; cumque Apostoli, non invento corpore domum redeuntes, abirent ad semetipsos, id est ad locum ubi antea fuerant cum aliis congregati, Magdalena stabat ad monumen-

tum foris (fortè in vestibulo seu primâ cryptâ, ut vult *Quaresmius* To. 2. *Elucidat. Terræ sanctæ* l. 5. *peregrinat.* 2. c. 10) plorans, sive quòd ceteræ necdum advenissent, sive quòd jam rursus recessissent. Dum ergo fleret, prospexit in monumentum, & vidit duos Angelos in albis sedentes, unum ad caput, & unum ad pedes, ubi positum fuerat corpus Jesu; quibus causam fletus sciscitantibus respondit: *invenit Dominum meum*. Interim audiens aliquid post tergum, conversa vidit Jesum in specie hortulani; quo agnito, & accepto mandato nuntiandi discipulis, revertitur. Interim occurrit rursus Dominus in itinere mulieribus (quas præeuntes apparenter Magdalena rursus fuerat affecuta) dicens, *Avete*. Nuntiantibus autem mulieribus, se vidisse Dominum, discipuli non crediderunt. Proinde ipsâ die rursus apparet duobus discipulis euntibus in Emmaus; qui sub vesperam reversi ad ceteros congregatos nuntiarunt, quòd factum fuerat, discipulis ceteris in confirmationem addentibus, quòd surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni Petro. Tandem durantibus istis sermonibus, cum serò esset eadem die illa una seu prima sabbatorum, & fores essent clausæ, venit ipse Jesus & stetit in medio, & dixit: *Pax vobis*. Tunc tamen per occasionem aberat Thomas; sed hic adfuit alteri apparitioni factæ post octo dies, seu Dominicâ in albis. Hoc modo videntur verosimiliùs contexti ea, quæ habet Evangelica Historia: quàmvis differenter valde se habeant Interpretes & Scholastici.

Præterea aliæ narrantur apparitiones in Evangelio. Nonnullæ etiam referuntur i. ad Cor. 15. quòd scilicet apparuerit Jacobo, item aliàs quingentis fratribus simul: præter quas adhuc sunt variæ non scriptæ. Nam (ut patet *act. 1.*) Christus satis familiariter, etiam convalescendo, etsi per intervalla, cum Discipulis versatus, eis præbuit seipsum vivum post passionem suam in multis argumentis, ad stabiliendam veritatem resurrectionis, per dies quadraginta apprensus eis, & loquens de regno Dei. sive instruens eos de rebus ad Ecclesiam spectantibus, ac instituens etiam quædam sacramenta necdum instituta, aut adhuc ex parte complenda. Non est etiam dubium, quin interdum, & quidem familiarius, pro opportunitate apparuerit & adfuerit per id tempus dilectissimæ suæ Matri, ut suadet affectus pietatis filialis, & charitas ac dignitas materna. Immo ob id censent *D. Bonaventura, Rupertus* & plerique Recentiores, Christum post resurrectionem primo omnium apparuisse B. Virgini. Quòd autem Marci 16. dicitur: *Surgens mane primâ sabbati, apparuit primò Mariæ Magdalene*; intellige inter Discipulos Domini, & apparitione ad veritatem resurrectionis persuadendam ordinatâ. Non desunt tamen, qui probabile censent Christum prius appa-

112. Plures aliæ apparitiones contigerunt, partim expresse in scripturis, partim non.

Tempore isto interdum & quidem familiarius apparuit Christus Matri:

Immo huic omnium primò.

apparuiſſe peccatrici, de qua ſeptem deœmonia (à quibus verofimillimè fuerat corporaliter poſſeſſa) eiecerat, quàm Matri, in fide reſurrectionis minimè vacillanti. Pro quo fuſe diſputat *Syſtois*. q. 55. a. 1. Tempore verò horum quadraginta dierum, quo Chriſtus interdum à conuerſatione ſuorum mortalium aberat, credendum eſt ad fuiſſe Patribus è limbo liberatis & jam beatitudine donatis. Quos reſuper, etſi viatoribus inviſibiles, credibile eſt jugiter in comitiva Chriſti toto iſto tempore ad fuiſſe.

113. Circa reſurrectionem denique Chriſti movetur quæſtio, an Chriſtus omnium primus reſurrexerit ad vitam immortalem. Ratio dubitandi ſumitur ex eo, quòd *Matth.* 27. referantur in morte Chriſti monumenta aperta eſſe & multa corpora Sanctorum qui dormierant ſurrexiſſe. Reſp. nihilominus Aff. Nam *1. ad Cor.* 15. dicitur: *Chriſtus reſurrexit primitiæ dormientium.* Ipſe quoque *Aët.* 26. dicitur *primus ex reſurrectione mortuorum.* *Ad Coloff.* 1. *primogenitus ex mortuis.* *Apoc.* 1. *primogenitus mortuorum.* Decebat etiam, ut ſtola gloriæ corporalis nulli ante Chriſtum daretur.

Chriſtus omnium primus reſurrexit ad vitam immortalem,

114.

Ad rationem dubitandi poſt *Auguſtinum* reſponder *D. Thomas* q. 53. a. 3. cum quibuſdam aliis, illos, de quibus *Matth.* 27. ſurrexiſſe ad vitam mortalem. Sed rectius reſpondetur cum *Hilario*, *Ambroſio*, *Epiphano*, & (quod amplius eſt) *Sophronio* in *Epiftola Synodali*, quam probavit *VI. Synodus aët.* 11. ac Recentioribus communiter, illos ſurrexiſſe ad vitam immortalem: tum quia animæ iſtorum jam erant donatæ beatitudine eſſentiali, quibus proinde congruebat corpus immortale, aut aliàs non fuiſſet collatum beneficium, ſed potiùs pœna: tum quia ſurrexerunt in teſtimonium reſurrectionis Chriſti, quæ fuit ad vitam immortalem: tum denique quia non referuntur rediſſe ad conſuetum conſuetum mortalium, ſed (quod corporum glorioſorum eſt indicium) apparuiſſe multis.

Corpora multa Sanctorum ſub id tempus ſurrexiſſe ad vitam immortalem, probatur.

Nota tamen ante Chriſtum ſurrexiſſe indicat *Matthæus*, ut pote locus per antiquiſſimam.

Verò ipſo hoc *Matthæus* ſe ipſum ſatis explicat, dicens: *Et exerentes de monumentis poſt reſurrectionem eius.* Neque enim toto illo triduo in monumentis apertis manſiſſe corpora iſta viventia eſt verofimile. Ut proinde *ly. poſt reſurrectionem eius*, etiam referatur ad id quod præceſſerat: *quæ dormierant, ſurrexerunt.* Etſi fortè cum terræ motu petreæ ſcinderentur

in morte Chriſti, pariter ex tunc fuerint monumenta referata (quod Nonnulli cenſent; ſed alii incertum putant) & hæc occasione *Matthæus* ſimul narret reſurrectionem iſtorum corporum.

Dices *Aët.* 2. *Petrus* ſupponere videtur corruptionem corporis *David*, inde probans non de ſeipſo, ſed de Chriſto *Davidem* ceciniſſe *Pſ.* 15. *Nec dabis ſanctum tuum videre corruptionem*; igitur *David* (qui aliàs fuiſſet ſupra ceteris aut præ ceteris donatus iſto privilegio) non ſurrexerat tunc ad vitam immortalem. Reſp. gratis conſeſſo, quòd corpus *David* fuerit inter iſta corpora Sanctorum, quæ ſurrexerunt cum Chriſto, adhuc monumentum, quòd corpus *Davidis* tam diu continueret (etſi fortè tunc amplius non contineret, cum *Petrus* iſta diceret) erat ſufficiens argumentum corruptionis ipſius.

Dices II. *Ad Hebr.* 11. de Sanctis veteris Teſtamenti dicitur: *ut non ſine nobis conſumarentur*; intellige etiam quoad gloriam corporis. Reſp. *Scripturam* iſtam pati varias expoſitiones. Gratis autem admiſſo intellectu illius, qui in obſeſſione obtenditur, dico intelligi de lege ordinaria & communi, ſecluſo quorundam privilegio. Communis enim conſummatio gloriæ quoad ſtolam duplicem, etiam corporis, fiet in communi reſurrectione.

QUÆSTIO VI.

De Aſcenſione Chriſti, & Seſſione ad dexteram Patris.

Hæc eſt felix clauſula totius itinerarii *Filius Dei*, ut ait *Bernardus* *Serm.* 2. de *Aſcenſione Domini*. Circa quam id certum eſt ex *Scriptura*, contigiſſe illam die quadageſimo à die Reſurrectionis, hæc ſimul computatà. Quæ præciſe horâ contigerit non ita expreſſum eſt in *Scriptura*. Niſi quod ex modo referendi ſatis colligatur, illam contigiſſe poſt vel circa meridiem. Dicitur enim *Aët.* 1. *Et conveſcens præcepit eis &c. Et cum hæc dixiſſet, videntibus illis elevatus eſt.* Ubi ſignificatur contigiſſe Aſcenſionem poſt comeſtionem cum *Discipulis*. Quare in meridiem Chriſtum aſcendiſſe, docet *Auguſtinus*, *Proſper* & reliqui, videturque conſonum ſenſui *Fidelium*. Immo videtur Aſcenſio contigiſſe aliquantò poſt meridiem præciſe ſumptam; cum inter comeſtionem & Aſcenſionem interceſſerit iter verſus *Bethaniam*, locum ſcilicet *Magdalenæ* & *Marthæ* (fortè cauſâ valedictionis) quæ diſtat à *Jeruſolyma* 15. ſtadiis, id eſt, duobus milliaribus *Italicis*, uno ſtadio minus; ſitaque eſt ultra montem *Olivetum* in plaga illius Orientali, vergendo tamen parum ad *Auftrum*; ut habet noſter

117. Ex mont. Oliveti.

118. Ascendit ante Chriſtum prop. vultus.

119. Facit ad Aquilone vers.

120. Ascendit ante Chriſtum prop. vultus.

121. Et talem totum corpus.

Qualis in nobis.

122. In fine.

123. In fine.

124. In fine.

125. In fine.

126. In fine.